

**Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018-5388

Doknr.
622211

Dato
31-10-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 8. oktober 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 13 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 13:

Vil ministeren kommentere artiklen "Nu er forældrene frikendt: Hjalte var tvangsanbragt i månedsviis" bragt den 5. oktober 2018 på Fyens.dk og redegøre for, hvilke konsekvenser det har, når en kommune uberettiget tvangsanbringer et barn uden at have undersøgt sagen til bunds?

Svar:

Jeg kan ikke kommentere på den konkrete sag, og jeg har heller ikke kendskab til sagen, udover hvad der er fremgået af medierne. Men ud fra mediernes beskrivelser ser det dog ud som en trist sag, der har haft meget indgribende konsekvenser for hele familien.

Generelt er reglerne på området sådan, at når en kommune modtager en underretning eller på anden vis får oplysninger, der betyder, at der er mistanke om, at forældrene udøver vold mod et barn, skal kommunen altid foretage en faglig vurdering af, hvordan der videre skal handles.

Kommunen skal således afgøre, hvor barnet skal opholde sig, mens mistanken om vold undersøges; enten anbringes barnet uden for hjemmet, og dermed adskilles barn og forældre, ellers bliver barnet boende hos forældrene for at undgå denne adskillelse.

Der er tale om en meget indgribende afgørelse for både barn og forældre, som indebærer en dilemmafyldt kommunal vurdering. Serviceloven forudsætter generelt, at kommunen i sager om særlig støtte til børn har fokus på både barnets og familiens samlede situation. Med Overgrebspakken, som trådte i kraft 2014, blev det understreget, at når der er mistanke om vold og overgreb, skal barnets sikkerhed altid være hovedfokus. Derfor skal kommunen reagere hurtigt i sådanne situationer og vægte hensynet til beskyttelsen af barnet højest.

Vurderer en kommune, at det er nødvendigt at anbringe barnet uden for hjemmet, mens en situation undersøges, vil det ofte ske ved en anbringelse uden forældrenes samtykke. Kriteriet for, hvornår man kan anbringe et barn uden forældrenes samtykke, er, at der vurderes at være "åbenbar risiko for alvorlig skade på barnets eller den unges sundhed eller udvikling", jf. servicelovens § 58. Der skal således være tungtvejende grunde til, at kommunen anbringer et

barn uden forældrenes samtykke, hvilket efterprøves af kommunens børn og unge-udvalg, som træffer afgørelsen i denne type sager.

Til grund for denne afgørelse ligger blandt andet den børnefaglige undersøgelse efter servicelovens § 50. Den skal afsluttes efter senest 4 måneder, dog skal kommunen udarbejde en foreløbig vurdering og snarest herefter afslutte undersøgelsen, hvis den undtagelsesvis ikke kan afsluttes inden for tidsfristen. Hvis særlige forhold taler for det, kan der ske en akut anbringelse sideløbende med, at undersøgelsen gennemføres.

Børn og unge-udvalgets afgørelse om anbringelse uden samtykke kan påklages til Ankestyrelsen, og Ankestyrelsens afgørelse kan frit indbringes for domstolene. Det er således under hele sagens behandling muligt som forældre at få en højere instans til at efterprøve afgørelsen, ligesom der er adgang til gratis advokatbistand for forældrene under hele sagens behandling.

Det er en svær vurdering, som kommunerne skal træffe i sager om mistanke om vold fra forældrene mod et barn, og der er altid en risiko for, at det efterfølgende viser sig, at der ikke var hold i mistanken. Men kommunerne skal altid prioritere hensynet til barnets bedst højest, hvilket reglerne på området understøtter. Det er godt, at kommunernes afgørelser kan efterprøves ved Ankestyrelsen og domstolene.

Med venlig hilsen
Mai Mercado